

(1) Dragen de voorgestelde wijzigingen ten opzichte van de huidige natuurwetgeving bij aan de balans tussen ecologie en economie?

Absoluut niet en wel om drie redenen:

1. De economie in de afgelopen decennia gegroeid, terwijl de biodiversiteit hard is afgenomen. Wil je bijdragen aan herstel van een balans, dan is er dus meer natuurbescherming nodig. Daar draagt deze wet beslist niet aan bij. Onder meer door het schrappen van de bescherming voor kwetsbare en internationaal belangrijke natuurgebieden en het instellen van jacht op soorten waar minimaal vijftig procent van de Europese populatie in Nederland broedt (Kolganen en Smient). Van de Kolganen is bekend dat de soort zich slechts beperkt reproduceert. Op dit moment worden er al tot 200.000 ganzen per jaar geschoten, de soort daarbovenop ook nog bejagen is riskant. Van de bezuinigingen op natuur die dit kabinet heeft doorgevoerd hebben bijna zeventig hoogleraren aangegeven dat ze het onverantwoord vinden. Deze wet daar bovenop is ronduit absurd en past niet binnen een behoorlijk bestuur.
2. Het herstellen van een balans, impliceert dat de een wat extra krijgt en de ander wat moet inleveren. Dat is hier niet het geval. Onze economie is volledig afhankelijk van wat natuur te bieden heeft, volgens een publicatie uit *Science* van een paar jaar geleden (Costanza et al. 1997) bedraagt de waarde van natuur ongeveer twee keer het wereldwijde bruto nationaal product. Ook in Nederland profiteren we van die waarde van Natuur. Diverse studies van onder andere Triple E en KPMG tonen aan dat de Nederlandse natuurgebieden sterk bijdragen aan de lokale economie. Ook is aangetoond dat natuur gezond is en helpt bij het ontstressen. Altijd, maar zeker in een tijd van oplopende zorgkosten moet je daar verantwoord mee omspringen. Samengevat veroorzaakt deze wet een serieuze bedreiging voor zowel economie als ecologie. Dat noem ik geen balans.
3. Staatssecretaris Bleker heeft laten onderzoeken wat de ‘nationale koppen’ op de Europese wetgeving zijn. Die koppen konden echter niet worden gevonden. Om de Staatssecretaris te citeren: ‘Nederland [implementeert] de richtlijnen in het algemeen niet strenger dan nodig’ (Kamerstukken II, 32 670, nr. 6). Het dus de vraag of deze versoering van de wetgeving Europees geaccepteerd gaat worden. Dit aangezien de Habitatrichtlijn voorschrijft dat ook buiten Natura 2000 gebieden de bescherming op orde moet zijn. Deze wetgeving vormt daarmee een risico op Europese boetes en is daarmee onverantwoord bestuur.

(2) Is het voorliggende wetsvoorstel voor de praktijk duidelijk en uitvoerbaar?

Nee, buiten dat de wet mogelijk in strijd is met Europese verdragen (zie antwoord voorgaande vraag) zijn verschillende passages uit de wet verschillend te interpreteren. Een voorbeeld daarvan is de bepaling dat verstoring alleen strafbaar is als het “van wezenlijke invloed is op de staat van instandhouding van de desbetreffende vogelsoort”. Een dergelijke passage creëert onduidelijkheid, terwijl bedrijven en burgers daar juist bij gebaat zijn.

(3) Heeft u verder nog opmerkingen over de inhoud van het wetsvoorstel en de toelichting?

Inhoudelijk is de wet sterk te veroordelen. Het steekt me dat wetenschappelijke onderbouwing voor deze wet geheel ontbreekt. Het steekt me ook dat natuurbescherming buiten natuurgebieden nagenoeg komt te vervallen, terwijl juist die ‘basisnatuur’ van cruciaal belang is voor het behouden van veel soorten en de beleving van natuur.

Ik maak me zorgen over de toekomst van Nederland. Waar moeten we straks de creativiteit vandaan halen? Een schrijfster als JK Rowling (van Harry Potter) zei bijvoorbeeld in een documentaire dat ze haar inspiratie haalde uit het bos. Ze zal daarin niet de enige zijn, alleen al de Nederlandse bossen krijgen 200 miljoen bezoeken per jaar. Kinderen zijn helaas hun band met de natuur aan het verliezen, met alle gevolgen (obesitas, creativiteit, zie o.a. Het Laatste kind in het bos van Richard Louv) van dien. Met natuurbescherming slechts nog in reservaten handhaven, los je zo’n probleem niet op. Mijn grootste bezwaren zijn echter ethisch. Ik begeleid kinderen bij een jeugdnatuurgroep en geniet ervan als ze verwonderd kijken naar een korstmosje of een net geringde uil. Hen moet ik straks uitleggen dat respect voor natuur alleen nog nodig is in enkele beschermde reservaten. Dat je buiten die natuurgebieden rustig de bedreigde vuursalamander mee naar huis mag nemen of orchideeën uit mag steken, zo lang je ze maar niet doodt (zie ingezonden brief prof. Han Olff in het Friesch Dagblad van 18 oktober 2011).

Als kind verbaasde ik me over de man die een kip bezat die gouden eieren legde. In zijn zoektocht naar rijkdom slachtte hij uiteindelijk zijn kip. Ik kon mij niet voorstellen dat zoiets in het echt zou kunnen gebeuren.